

Het inspirerende verhaal
van een moeder van een
gescout voetbaltalentje

En nu speelt hij bij een topclub

TIRION • SPORT

LITA GUNTHER

En nu speelt hij bij een topclub

**Het inspirerende verhaal van een moeder van
een gescout voetbaltalentje**

Lita Gunther

TIRION SPORT

8 en 9 april 2007. Tremblay en France, Parijs. Foto onder, v.l.n.r.: Bert, Raoul, Calvin, Tyrone, Nilton, Marlon, Emir, Ferry, Mike en Jari.

Inhoud

Woord vooraf	7
De magie van die man in de regenjas	9
1 Surinaamse Bert is oer-Hollands	11
2 De schrijver die geen journalist is	15
3 Eerste handtekening	23
4 Helderziende in Turkije	31
5 'Mijn broertje is gescout. Ik ga kijken!'	37
6 Idols bij Sparta	45
7 'Hallo Feyenoord hier, met Stanley Brard. Ik heb goed nieuws.'	53
8 En nu speelt Bert bij Feyenoord	61
9 Autorit naar volwassenheid	67
10 Voetbalimago, tegen wil en dank	73
11 Meer dan voetbal	79
12 Drankprobleem	85
13 Mandarijn op heilig gras	93
14 Leren van een lage score	99
15 Op naar De Kuip en daar voorbij: dromen over Arsenal	105
16 Slappend rijk	111
17 Naar Rotterdam	119
Tot slot	127
Dankwoord	128

Woord vooraf

H

et was voor mij een groot genoegen om dit boek van Lita Gunther te lezen. Haar persoonlijke verhaal over haar zoon Bert die gescout wordt door verschillende profclubs en uiteindelijk op negenjarige leeftijd aan de slag mag bij Feyenoord, doet mij in verschillende opzichten aan mijn eigen voetbal- én privéleven denken.

Waar Bert Koomen als jeugdig voetballertje laat zien hoe goed hij is bij zijn amateurclub Ter Leede in Sassenheim, deed ik dat bij BTC, en later bij VCS, in Den Haag.

Bert stapte al heel vroeg over naar een profclub en combineert de jeugdopleiding bij Feyenoord nu met zijn middelbareschoolopleiding. Ik maakte de overstap naar De Kuip pas toen ik zeventien was, nadat ik eerst mijn school had afgemaakt.

Voor ons beiden, was de overstap moeilijk, zowel fysiek als geestelijk. Je moest zo veel meer trainen, op een hoger niveau ook. En dan al dat reizen... Daarnaast kreeg je te maken met de nodige afgunst en jaloezie, want veel ouders zien hun eigen kinderen nu eenmaal ook graag boven de andere spelertjes uitsteken. Bovendien mag niet worden onderschat hoe hard de voetbalwereld kan zijn. Het is toch ieder voor zich en God voor ons allen, waardoor je vaak met teleurstellingen te maken krijgt.

Zonder steun van mijn gezinsleden, en dan vooral die van mijn moeder, had ik dat allemaal niet aangekund. Mijn moeder was heel erg trots op mij, maar tegelijkertijd ook realistisch en nuchter. Je komt, zeker wanneer je in de puberteit bent, zo onder druk te staan dat een stabiel thuisfront van onschatbare waarde is. En net als geldt voor de moeder van Bert was ook mijn moeder voor mij de rots in de branding. Zij steunde mij onvoorwaar-

delijk en oefende nooit druk op mij uit. En dat is, zo lees ik in haar verhaal, ook Lita's grote kracht.

Na Feyenoord heb ik onder andere bij Benfica en Anderlecht gespeeld; en ik mocht vijftien keer voor het Nederlands Elftal uitkomen. Op dit moment ben ik jeugdtrainer bij de Feyenoord Academie. Hoe de carrière van Bert eruit zal gaan zien, weet nu nog niemand. Ik hoop in ieder geval dat hij heel ver zal komen. Maar ik hoop vooral dat Bert, net als ik, altijd veel plezier zal blijven houden in het spelletje en zijn moeder dankbaar zal blijven voor alles wat zij ervoor doet om hem zijn droom waar te laten maken.

De magie van die man in de regenjas

Niemand weet of hij er is en waar hij staat. Is het die lange vent met bril die stilletjes langs de andere kant van het veld wandelt? Of daar, kijk! Een jongen in trainingspak maakt de hele tijd aantekeningen. Dat moet hem zijn. De scout.

Het is de droom van duizenden jonge voetballertjes om opgepikt te worden door een profclub. Bij iedere wedstrijd kan er een scout van zo'n club langs de kant staan. De scout die bepaalt of je later tussen helden als Messi en Van Persie staat of veroordeeld blijft tot veld vier van je amateurclub? De man met regenjas en notitieblok is magisch.

Of er echt een talentenjager langs het veld staat, is vaak onduidelijk. Als het wel zo is, kakelen de jongens in de kleedkamer opgewonden door elkaar. Ze hebben meer vragen dan antwoorden. Wie vond hij goed en wie slecht? Zou hij een middenvelder of een spits zoeken? Komt hij vaker kijken en van welke club zou hij zijn?

Het is maar goed dat niemand precies weet wie de scout is en wanneer hij komt. Ouders zouden zich misschien overdreven met het spel gaan bemoeien. Kinderen gaan wellicht geforceerd hun best doen en kunnen daardoor een mindere wedstrijd spelen.

Meestal komen scouts vaker terug om te zien of een voetballertje echt talent heeft. Ze zoeken niet alleen de absolute uitbinker, maar bekijken ook of een speler in het team past. Heeft deze jongen de kwaliteiten om te slagen in de top? Is hij sociaal en stabiel genoeg om bij een profclub te spelen?

De meeste jonge voetballers kunnen zich niets mooiers voorstellen dan het winnende doelpunt te maken voor de ogen van die man in de regenjas. Uiteindelijk hebben slechts een paar spelers het geluk dat er een brief van een profclub op de mat ploft. En dan nog is het heel lastig om uiteindelijk in de Eredivisie terecht te komen. Vaak worden spelers na een paar testwedstrijdjes alweer teruggestuurd naar hun amateurvereniging.

Mijn zoon Bert is net zoals al die andere jochies in Nederland. Voetballen is zijn passie. Spelen bij een topclub een droom. Een droom die steeds verder uitkomt sinds hij bij Feyenoord speelt.

Maar een droom kun je niet in één hoofdstuk beschrijven, een droom beleef je. Daarom wil ik u in dit boek mee laten beleven hoe moeilijk het is om gescout te worden en uiteindelijk bij een goede club te spelen. Graag laat ik zien wat voor impact dat heeft op een gezin, vrienden en familie. Ik neem u mee terug in de tijd en beschrijf wat de voetbalcarrière van mijn zoon voor mij betekende. Het moet heel herkenbaar zijn om te zien wat jongens ervoor overhebben om op te vallen bij die man in de regenjas. Voor Bert was het lastig. Drie keer kwam er een grote vereniging voor hem kijken, drie keer werd hij afgewezen. Toch wilde Feyenoord hem later graag hebben. En nu speelt hij bij een topclub!

Lita Gunther

1 Surinaamse Bert is oer-Hollands

Weinig mensen snappen het. Als mijn zoon vertelt hoe hij heet, kijken ze alsof er in de zomer een Elfstedentocht wordt uitgeschreven. Naam en uiterlijk matchen niet. Toen mijn zoon werd geboren, moesten familieleden wel drie keer vragen of ze het goed hadden verstaan. ‘Ja, er is niets mis met jullie oren,’ zei ik. ‘Hij heet echt Bert, Bert Koomen.’

Dat is inderdaad best een bijzondere naam voor een jongen met een bruine huidskleur en een flinke bos krullen. Ik ben Surinaams, dus dat uiterlijk heeft ie van mij, maar de naam kreeg hij van zijn Nederlandse vader Peter Koomen. Daphne vond ik altijd een mooie naam en omdat ik er vanuit ging dat we een meisje kregen, nam ik niet de moeite ook jongensnamen te verzinnen. Totdat het kind er op 3 januari 1997 ineens uit floepte. Een jongen! Daar had ik niet op gerekend, dus liet ik mijn partner de naam kiezen. Hij was resoluut: ‘Bert.’

Ik vond alles goed. Het kind was gezond en dat was het belangrijkste. Bovendien werd het jochie vernoemd naar zijn opa zoals zijn vier jaar oudere broertje Peter de naam van zijn vader had overgenomen. Dat vond ik ergens wel mooi: twee bruine kinderen met oer-Hollandse namen.

Helaas zijn wij ouders later gescheiden, maar vanwege de kinderen is het contact tussen ons nog steeds prima. Sport speelt ook een bindende rol. Samen kijken de mannen iedere zondag naar de Eredivisiewedstrijden en discussiëren ze er lustig op los. Daardoor kunnen Peter en Bert het ondanks hun leeftijdsverschil ook zo goed samen vinden. Ze delen dezelfde passie: voetbal.

Alle namen van bekende spelers kennen ze uit hun hoofd en via internet verlekken ze zich dagelijks aan de nieuwste voetbalschoenen. Mijn huis is één grote uiting van hun liefde. Er hangen posters, vlaggen en sjaals van bekende clubs aan de muur en er zijn ballen. Overal ballen. De verza-

melwoede van de jongens is grenzeloos. Maar ze weten ook dat ik me als alleenstaande moeder niet te veel kan veroorloven en smeken vervolgens hun vader, die als jurist wat meer te besteden heeft, om nog zo'n leren knikker voor hen te kopen. Want deze is echt anders dan die dingen die ze al in huis hebben liggen. Kijk hem eens glimmen en het logo van de Champions League staat er ook nog op!

De scheiding zorgt er zo voor dat de ballencollectie steeds verder uitdijt, maar veroorzaakte in het begin ook de nodige problemen in het voetballen van Bert en Peter. Eerst woonden we in een rijtjeshuis en voetballen ze iedere dag op zolder. Nu verhuisden we ineens naar een flat en moesten de jongens rekening houden met nog meer burens. Boven, onder, links, rechts, overal woonden ineens andere mensen. Voetballen in huis was eigenlijk niet meer mogelijk. Toch hebben de kinderen er iets op gevonden. Ze kochten een klein doeltje en een stressballetje dat geen lawaai maakt, waardoor ze in de gang nog steeds kunnen spelen.

Dat doen ze alleen als het echt slecht weer is. Anders zijn ze iedere dag op het schoolplein tegenover de flat te vinden en staan ze uren te pielen met hun ronde vriend. Wanneer het etenstijd is, hoef ik alleen maar daar naartoe te lopen om mijn jongens te halen. Ze zijn er altijd.

Peter speelde er vroeger met zijn vrienden al en Bert deed dan vaak mee. Dat ging er best pittig aan toe en Bert moest moeite doen om zich staande te houden tussen zo veel fysiek geweld van vier jaar oudere jongens. Onbewust werd hij daar sterker van zoals de strijd met zijn oudere broer hem sowieso slimmer en krachtiger heeft gemaakt. Voor Bert en Peter is alles een wedstrijdje. Of ze nu naar de lift, de auto of het plein lopen, overal willen ze als eerste zijn. Je kunt niet om hun prestatiedrang heen. De hele dag hoor ik dat woord: eerste, eerste, eerste. Alles draait om winnen, de beste zijn en dan vooral bij voetbal. Die sport loopt als een rode draad door hun leven. Een dag bestaat uit zelf voetballen, voetbal kijken en voetballen op PlayStation en pc. Zelfs als de computer standby staat, worden we aan hun passie herinnerd door de screensavers van bekende spelers die op het scherm voorbijflitsen.

Sportploeg van het jaar

De voetballiefde was er niet van jongs af aan. Peter korfbalde jarenlang op hoog niveau en de korfbalvereniging vond het dan ook erg jammer dat hij op een dag liet weten te stoppen. Hij wilde voetballen en koos voor Ter Leede, de club in ons dorp Sassenheim. Al zijn vriendjes speelden daar dus dat wilde hij ook. De keus was snel gemaakt.

Peter was toen al oud genoeg om zelf naar die vereniging te fietsen, maar bij de eerste training ben ik toch even meegegaan om kennis te maken. Ik wilde weten waar hij terechtkwam en met welke mensen hij om zou gaan. Als moeder moet je een goed gevoel hebben bij de omgeving waarin je kind verkeert, of het nu gaat om een sportclub of om een nieuwe school. Je staat je zoon toch minstens drie dagen per week af voor trainingen en wedstrijden dus wil je zelf achter die keuze staan. Op het veld zag ik meteen dat het goed was. De mensen deden aardig en de sfeer was uitstekend. Bert was blijkbaar ook geraakt door de gezellige omgeving en werd direct verliefd op de club. 'Mama, hier wil ik ook voetballen,' schreeuwde hij enthousiast.

Ik vond dat hij nog wat geduld moest hebben. Zoals zo veel ouders leek het mij beter als hij eerst zijn zwemdiploma zou halen. Dat ging trouwens verrassend goed. Misschien kwam het omdat hij zo graag wilde voetballen, maar in no time had hij zijn A-, B- en C-diploma te pakken. Hij zwom beter dan zijn leeftijdsgenootjes en werd bij het afzwemmen voor C zelfs weggestuurd door de oudere kinderen: 'Jongetje, je moet in een andere rij staan, daar verderop is de baan voor A.' De groteren waren verbaasd toen bleek dat Bertje echt voor C kwam en zelfs sneller zwom dan zichzelf.

Daarna mocht hij eindelijk gaan voetballen. Natuurlijk koos hij net als zijn broer voor Ter Leede. Bert werd bij de F6 ingedeeld en in de eerste weken lachten we wat af aan de rand van het veld. Al die kleine jochies hobbelden in een grote kudde achter de bal aan. Ze speelden echt kluitjesvoetbal.

Maar de trainingen hadden al snel resultaat. De leiders leerden de jongens meer in positie te lopen en beter over te spelen. Iedere week ging het beter. Inspelen, kaatsen, overspelen. In een mum van tijd veranderde de chatotische F6 in een onoverwinnelijk en hecht elftal. De jongens hadden het onderling zelfs zo leuk dat ze na wedstrijden met elkaar afspraken om samen te spelen.

Bert had veel geluk. In zijn eerste jaar was hij meteen in een mooi elftal terechtgekomen dat aan het slot van de competitie in 2003 kampioen werd. Door deze opvallende prestatie van de kleinste voetballertjes van de vereniging werden de jongens zelfs genomineerd voor de verkiezing 'Sportploeg van het jaar in Sassenheim.' Helaas ging deze prijs net aan hun neus voorbij, maar voor Bert maakte het veel goed dat hij aan het eind van het seizoen samen met zijn teamgenootjes Joey van der Berg en Robin Wijdt werd overgeplaatst naar de F1. Een echt selectieteam! Blijkbaar had Bert talent. Hij vond het een hele eer om in de F1 te spelen, met goede trainers en echte sponsorkleding. Dit leek erop! Het voelde als een eerste stap richting profvoetbal.

Met de familie in de skybox naar Suriprofs kijken. Een voetbalevenement met Surinaamse toppers in het Ajax-stadion. Bert werd geplaagd met het feit dat hij daar als Feyenoorder zat.

2 De schrijver die geen journalist is

Sinds hij zijn zwemdiploma's heeft, is Bert van de ene op de andere dag getransformeerd in een 'voetbaldeskundige'. Hij is het prototype van een voetbaljongen die het spelletje speelt op straat, de pc en vooral in zijn hoofd. Hij kent alle goede spelers uit binnen- en buitenland. Hij is pas zes jaar, maar analyseert wedstrijden al als een echte kenner. Hele discussies voert ie met vriendjes. 'Die speler liep te ver naar voren en de ander sloot niet goed aan, daarom hebben ze verloren.' Zijn leven staat in het teken van de bal.

In het veld gaat het geweldig. Hoewel de meeste jonge jongens alleen maar denken aan scoren, houdt Bert zijn eigen doel liever schoon. Hij is een geboren verdediger en heeft de bijnaam 'stofzuiger' gekregen. Alles ruimt hij op. Als er een aanvaller op hem af komt gestormd, krijgt hij een verbeterd blik op zijn gezicht. Met zijn houding straalt hij dan uit dat niemand hem kan passeren en hij rent alsof zijn leven ervan afhangt om een tegendoelpunt te voorkomen.

Zelf heb ik de voetbalsport nooit op de voet gevolgd, maar door het fanatisme van Bert en Peter word ik steeds enthousiaster. Bij wedstrijden raak ik vaak in gesprek met ouders en trainers van de tegenpartij en valt het me op hoe positief ze over Bert zijn. Als laatste man is hij rustig aan de bal en kan hij een wedstrijd goed lezen, hoor ik dan. Telkens weer zijn anderen verbaasd als ik zeg dat Bert pas één jaar voetbalt en nu al zo goed meedoet in de F1.

Op zaterdag 12 maart 2004 sta ik langs de kant, in Voorburg. Er waait een gemene wind over het veld van tegenstander Forum en het is koud. Het gaat super met het team van Bert en zijn vriendje Joey van den Berg. Ze winnen alles en ieder half jaar komen ze in een zwaardere competitie terecht. Inmiddels voetballen ze zelfs in de eerste klasse waardoor we soms grote

stukken moeten reizen, zoals vandaag, om bij de tegenstander te komen. Als de scheidsrechter fluit voor de aftrap zijn we dat langs de lijn echter meteen vergeten. We genieten van het spelplezier van de jongens en ik pak net als anders mijn kladbok erbij om aantekeningen te maken voor het clubblad.

Naast ons staat een man die ook druk aan het schrijven is. Leuk, denk ik, weer zo'n clubjournalist. Hier zijn de ouders al net zo fanatiek als bij ons. Ik richt me daarna volledig op de wedstrijd en besteedt verder geen aandacht meer aan de man naast me. Totdat hij me plotseling aanspreekt: 'Mevrouw, mag ik u wat vragen?' Hij toont me de krabbels op zijn notitievel. 'Is de naam van uw zoon zo goed geschreven?' Ik knik instemmend en de man loopt weg.

'Waarom sta je die gegevens van je zoon zomaar af aan een wildvreemde?' Een collega-supporter stoot me verbaasd aan. Ze heeft gelijk. Die vent had op zijn minst kunnen zeggen waar hij de naam van Bert voor wilde gebruiken. Snel hol ik hem achterna om het alsnog te vragen. Dan blijkt de drukke schrijver geen journalist te zijn, maar een Feyenoord-scout. Hij vond dat Bert een goede wedstrijd speelde en heeft al met de coach gesproken. Het is onder nul, maar van binnen begin ik te gloeien. Een echte scout voor mijn kind!

Ik ben hartstikke trots en wil het wel uitschreeuwen. Arjan Timmers, de trainer van Bert, adviseert me na de wedstrijd echter om mijn mond voorlopig te houden. 'Laat Bert in ieder geval niets weten,' zegt hij. 'Het wil nog wel eens gebeuren dat jongens onrustig worden als ze zoiets horen en dat ze minder goed gaan spelen. Daarnaast kan het ook zijn dat Bert uiteindelijk niets meer hoort van de scout. Dan is alle heisa voor niets geweest.'

De trainer heeft gelijk, maar ik ben zo blij dat ik me nauwelijks in kan houden. Het is al een hele eer dat Feyenoord überhaupt gecharmeerd is van mijn zoon! Thuis bel ik meteen wat vrienden en familie om mijn verhaal te doen. Peter is zelfs zo enthousiast dat hij het liefst meteen al zijn vrienden wil vertellen dat zijn broertje gescout is. Ik confronteer hem met de woorden van de trainer en we besluiten het nog even geheim te houden voor Bert.

Het grote geld

Binnen een week na de wedstrijd neemt onze eigen club Ter Leede al contact met ons op om een afspraak te maken. In een gesprek met de jeugdcommissie willen ze duidelijk maken wat we precies kunnen verwachten. Berts vriendje Joey zal eveneens met zijn ouders aanwezig zijn, want ook hij is opgefallen bij de talentenjager uit Rotterdam.

Opdrachten voor mediatraining 2010/2011

Naam: Bert Koomen, Feyenoord C1

Wie zijn je hoofdsponsors?

Nu ik erover nadenk heb ik heel veel sponsors zoals natuurlijk op de eerste plaats mijn ouders, maar ook Feyenoord, Puma, school en de rest van mijn familie.

Wat doen mijn ouders voor me? Wat kost ik ?

Mijn ouders doen heel veel voor me, al beseft ik dat niet altijd. Zij brengen me elke dag naar het station en elke zaterdag brengen ze me naar de voetbal wedstrijd. Ze betalen mijn OV- kaart en zonder dat abonnement kan ik nooit naar school of Feyenoord reizen. Ook krijg ik mooie kleren en iedere dag wat lekkers te eten. Volgens mij ben ik best wel duur.

Wat doet Feyenoord voor me ?

Feyenoord geeft me kleding waar ik in kan trainen en elke zaterdag een wedstrijdtenue waar ik in kan spelen. Als we uit spelen, rijdt er ook een busje dat ons naar de wedstrijden brengt en tijdens trips in het buitenland betaalt Feyenoord ook de hele reis.

Wat doen andere familieleden voor me?

Ze zorgen goed voor me en blijven me altijd trouw. Als ik het moeilijk heb kunnen ze de ontspanning brengen die ik op dat moment nodig heb en wanneer mijn ouders me niet naar Feyenoord kunnen brengen staat 'the family' klaar. Verder is mijn moeder alleenstaand en als ze wat krap bij kas zit, krijgt ze meteen geld van mijn ooms en tantes.

Wat ben ik de afgelopen weken nog meer te weten gekomen?

Tijdens de lessen in mediatraining heb ik dingen geleerd die ik nog niet wist, maar ben ik me vooral bewust geworden van dingen die ik eigenlijk

wel wist maar nog niet genoeg waardeerde. Zoals alles wat mijn ouders voor me over hebben.

Wat heb ik geleerd?

Ik heb geleerd hoe je jezelf moet presenteren zoals bij een interview. Kijk altijd de persoon aan. Heb niet te korte antwoorden. Met een raar of verkeerd antwoord op een vraag tijdens een interview kan het je hele carrière kosten. Dat is al bij enkele topsporters gebeurd. Bij de presentatie met nog 6 kinderen ging het niet goed. We hadden er niks aan gedaan en niet gepland. Dus ik heb geleerd om beter te gaan plannen.

Wat ga ik anders doen?

Ik wil aan sponsors zoals mijn ouders laten merken dat ik hen dankbaar ben. Ook ga ik mezelf beter presenteren bij interviews. Ik zal de vragsteller altijd netjes aankijken en goede antwoorden geven. Het is wel belangrijk om geen gekke dingen te zeggen of vreemde foto's op internet te zetten want dat kan je je carrière kosten. Dat is al bij verschillende topsporters gebeurd. Verder, maar dat heeft niet echt met media te maken, zal ik ook niet meer gapen in de klas.

Tot slot

Soms lijkt het misschien wel alsof alles in ons leven draait om voetbal, maar dat is echt niet zo. We helpen Bert juist zo met zijn lievelingssport omdat we weten dat het hem gelukkig maakt. Natuurlijk vinden we het geweldig dat de verhuizing zo goed is uitgekapt. Na het tussentijdse functioneringsgesprek bij Feyenoord waarin de trainers vertellen dat Bert zich ontzettend goed aan zijn oudere teamgenoten heeft aangepast, nemen mijn ex-man en ik dan ook een lekkere borrel. Van dit moment willen we even genieten. De vele moeilijke keuzes die we hebben moeten maken, zijn niet voor niets geweest.

Ook ben ik zo blij met de hereniging van onze *family*. Het veelvuldig overleggen met mijn ex-man is tijdelijk, maar toch vormen we met zijn vieren weer een hecht blok.

Langzaamaan lijken alle puzzelstukjes in elkaar te vallen. Het dromen, het vallen, het opstaan en het keiharde werken van ons gezin begint zijn vruchten af te werpen. Het geluk van onze kinderen is al die opofferingen waard. De liefde voor onze jongens heeft hun vader en mij gedwongen om weer veel met elkaar te praten. We hebben met zijn allen een onzichtbaar contract getekend om samen te knokken voor de studie van Peter en de carrière van Bert.

We blijven doorgaan op de weg naar geluk met de instelling die we altijd hebben gehad dat alles mogelijk is als je er maar hard genoeg voor werkt. Op momenten als deze geniet ik van alles wat we in de tussentijd op die manier al hebben bereikt en stiekem denk ik dan ook aan mijn geheim in de kelder. Niemand weet dat daar een enorme kist mandarijnen staat. Het zou de ultieme beloning zijn als we die vruchten ooit met zijn allen kunnen gooien. Vader, Peter, ik en de rest van de familie onderling verbonden door de mandarijnen die vanuit onze handen het veld op zullen vliegen als Bert voor het eerst uit de spelerstunnel van De Kuip komt lopen. Zulke dromen geven de kracht om verder te gaan.

Het zal je gebeuren. Je kind kan aardig voetballen en dan word je plotseling benaderd door iemand van een eredivisieclub. Of hij wil komen trainen. Natuurlijk wil hij dat! En op dat moment begint er een heel ander leven voor het voetbaltalent en zijn gezinsleden.

Lita Gunther beschrijft in dit boek hoe het scouten van haar zoon Bert in zijn werk ging en wat het voor het gezin betekende. Hoe het is om als voetbaltalent op te groeien. Hoe het is om jezelf voortdurend te moeten bewijzen. Hoe het is om je kind door de hoogte- en dieptepunten heen te leiden. Dat alles vanaf het moment dat Bert bij Ter Leede Sassenheim begon tot nu, nu hij bij Feyenoord Rotterdam speelt.

Met een voorwoord van Gaston Taurant

www.defonteintirion.nl

9 789043 901055

TIRION • SPORT